

הכתבס הלאומי

כ"ט בסיון ה'תשע"ד 27.6.14

מגזין מס' 285

שבת ראש חודש תמוז פרשת חוקת/ג' תמוז

קשר- שבועי מאת הרב יאיר קלב

העשירות האמיתית – בכל ענין לגופו

מענה רבנו הזקן לאברך עילוי מצוין ובעל כשרון מפורסם כשנכנס ליחידות שלו הראשונה - בשנת תקנ"ה בליאזנא: רוחניות וגשמיות הפכים הם בעצם מהותם; מעלה בגשמיות היא חסרון ברוחניות:

בגשמיות - "השמח בחלקו" הוא בעל מעלה גדולה ביותר, ועל ידי 'עבודה' הוא יגיע לדרגות הגבוהות ביותר. ברוחניות - "השמח בחלקו" הוא החיסרון הגדול ביותר, והוא יורד ונופל, רחמנא ליצלן.

(על פי 'היום יום' ל' סיון)

התבוננות בדרך אפשר בטמון בפתגם ובאמרה החסידיים

למעלה מראשו, שאלוהו חסידים כיצד מצליח הוא לפעול על עצמו לברך בשמחה כה גדולה על הרעה, ממש כשם שמרבית בני האדם מברכים כך רק על הטובה? התנצל ר' זושא באומרו כי בוודאי טועים הם וכי ברור ששגו בבחירתם לפנות אליו. היעלה על הדעת לשאול איש אשר כמוהו שאלה כה נכבדה? והרי הוא, לדאבונו, כלל אינו יודע כיצד לענות על כך, מכיוון שמעודו לא פקדה אותו כל רעה, וממילא אצלו מעולם לא היו כל ייסורים...

להישמר מ'טמטום הלב'

לעומת זאת ברובד הרוחני, ההסתפקות במועט הינה היפך היתרון והמעלה. הגם שאין לדכא את תחושות הסיפוק וההנאה העולות לעתים בנפש האדם לנוכח הישגיו בעבודתו (וכנודע כחן הרב להעלות ערך עמלנו בעינינו ולשמש 'דלק' לענין ההתמדה), מכל מקום, יש להישמר עד קצה האחרון משביעות רצון עצמית שאננה, המתירה השענות על השגי העבר ומובילה לרפיון והעדד היגיעה בהווה.

"זה לעומת זה עשה האלוקים", ומה שמוביל אדם בדרך העולה בית א-ל ברובד הגשמי, עלול להיות מעכב ואף הרסני ברובד הרוחני - זאת כיון שטרם עיבודו וזיכוכו, מעלים הגשמי ומסתיר על הרוחני.

עבודת ה' בשמחה ובטוב לבב

ואכן ברובד הגשמי, עבודת זיכוך גדולה היא אצל האדם, להודות על כל אשר ניתן לו, שנאמר: "איזהו עשיר? השמח בחלקו". גישה נכונה ובריאה זו עושה את הגשמי לכלי איכותי המפנה מקום ומסייע רבות להתפתחות רוחנית מתמדת. המלמד עצמו להסתפק במועט, רוחו טובה עליו וממילא ניתנת בידו היכולת והזכות להתמקד בעיקר. וכדוגמת הרב הקדוש רבי זושא מאניפולי שהיה 'טהור עיניים מראות ברע'. ועל כן אף שהיה עני מרוד ומלומד בייסורים, היה שרוי תמיד בהלך רוח מרומם, ודרכו כל ימיו היתה לשבח ולהלל את הבורא על טובותיו המרובות עימו.

חשוב טוב - יהיה טוב'

פעם, לנוכח תלאות חייו וריבוי צרותיו, שעלו עד

מה שבא בקלות - חשוד בו

בעבודה הרוחנית, לעולם אין להסתפק במדרגה הנוכחית, שכן סימנה של הקדושה היא תנועת הצמיחה המתמדת בבחינת 'מעלין בקודש'; ואם כן, בשעה שמרגיש האדם שתחושת היותו 'בסדר' באה לו בדרך

ממילא, ומבלי שידרשו ממנו מאמץ והשתדלות מיוחדים, אזי דבר זה גופא מוכיח שאינו במגמת התפתחות בריאה. ויתירה מזו, איתות אזהרה הוא זה, המעיד על היותו שרוי ב'תרדמת רוחנית' המובילה לנפילה שסופה, חלילה, מי ישורנו; וכפתגם העולם "אם קל לך, סימן שאתה ברידה..."

לוח שיטורים

לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש... (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש.

שימו לב: החל מחודש תמוז (מראשית יולי) יופסקו למשך שנה כל שיעורי הרב כלב, ובמקומם יתחיל שיעור שבועי קבוע אחד בלבד מידי יום חמישי במושב-חמד שבמרכז הארץ על הכביש המוביל מבית-דגן לאור-יהודה. השיעור יועבר בעזרת ה' בקביעות גם בשידור חי באינטרנט.

השיעור הראשון יתקיים ביום חמישי י"ט תמוז 17.7.14 בשעה 20:30 בדיוק (התכנסות, כיבוד ושתייה קלה מ-20:00) במושב-חמד רח' הזית 83 בבית הכנסת שבחצר משפחת שרעבי. בכניסה למושב-חמד - ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב (לפני הכיכר הבאה) - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר. לפרטים נוספים: שי גרציג 052-4-446-144

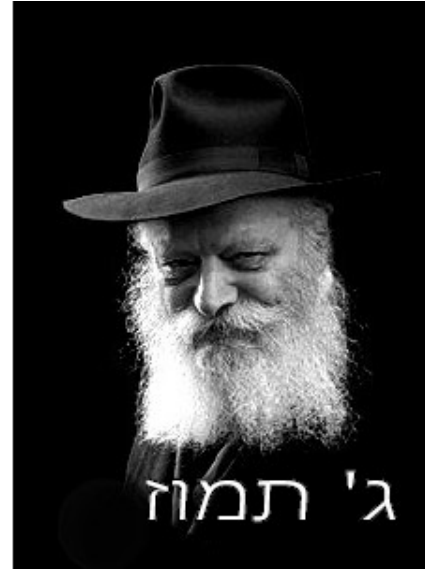

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממש, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

ג' תמוז - הילולת הרבי מליובאוויטש, אדמו"ר מנחם-מענדל שניאורסון נשיא דורנו.

ביום מסוגל זה נתבונן, ולו במעט, בדמותו המופלאה, ניאחז בכנפי הדרכותיו והוראותיו בהן מודגשת דרישתו הבלתי מתפשרת מכל אחד ואחד מאתנו לממש את הפיקדון יקר הערך המופקד בידינו - היא השליחות להאיר את סביבתנו המיידית ב"נר מצוה ותורה אור". משמעות הדברים היא שביום זה עלינו להתחזק ביתר שאת וביתר עוז (בכמות ובאיכות) בקיום תביעתו מכל אחד משומעי לקחו שלא להתפעל משום קושי ומנגד מבית ומחוץ, ולהשפיע עניני אמת, צדק ויושר ברוח 'ישראל סבא' בדרכי נועם ובמאור פנים עד היכן שידנו מגעת. ענין מרכזי בתורת הרבי הוא ענין 'וקר הזמן' - בניצולו כראוי, דוקא בתוך 'עולם שכמנהגו נוהג', ניתן להתפתח לאין שיעור. באשר מאמציו הכנים של האדם להלך בקומה יהודית זקופה, בדרך בריאה ומתוקנת כלפי עצמו וכלפי הזולת, מעוררים ומגלים כוחותיו הנעלמים והופכים את פעולותיו ומסכת חייו כולה לדוגמה חיה לזיכוי הרבים.

פדיון נפש

ביום זה, המסוגל לענין ההתקשרות, נוהגים לכתוב אל הרבי מכתב (מנהג זה אינו 'בלעדי' לעדת החסידים, שכן לכל יהודי יש 'ענין' עם הרבי...) ולשגרו בפקס או בדואר אלקטרוני אל הציון.

מספר הפקס ב"בית חב"ד" שבאוהל: 4444-723(718)+1

כתובת האימייל: ohel@ohelchabad.org

"אזכיר על הציון..."

במשך כל שנות נשיאותו נהג הרבי לנסוע ל'אוהל' (ציונו של הרבי הקודם אדמו"ר הריי"ץ), כחלק קבוע מסדר העבודה שלו. לעתים נסע כמה פעמים בחודש ולעתים אף כמה פעמים בשבוע. אין ספור יהודים בעולם זכו לקבל מהרבי את התשובה המפורסמת "אזכיר על הציון" - חידוש שלא היה כדוגמתו במענות נשיאי

חב"ד; התבטא על כך אחד המשפיעים המפורסמים בחב"ד כי בזאת למעשה רמז לנו הרבי כיצד לנהוג לאחר ג' תמוז - כתוב לרבי, והרבי כבר ימצא את הדרך כיצד לענות...

ועל השאלה - כיצד מכתב על ציונו הקדוש של הרבי יכול לפעול מאומה - משיב הרבי בעצמו לחסיד לאחר הסתלקות אדמו"ר הריי"ץ (הרבי הקודם): להקל ההבנה... שאפילו בדומם - ביכולת בני אדם לפעול כל הנזכר לעיל: תיכף שמכניסים לקאמפיוטר (מחשב) מספר פרטים עיקריים - ברגע כמימרא יודעים כל המסקנות ופסקי דין לפועל ממש. וכשמוסרים (פדיון נפש) - מזכירים כל הנזכר לעיל על הציון, הרי זה - כפשוט ביתר שאת ועד לאין ערוך - ממסירה לדומם הנ"ל, להבדיל באין ערוך.

"ימצא הרבי דרך לענות לו"

ועוד כתב הרבי בשנת תש"י לאדם שמקשה: הלא אי אפשר עתה לשאול את הרבי (אדמו"ר הרי"צ, לאחר שנסתלק)... ענה לו - "...אם יעמוד חזק בהתקשרותו אליו, מבלי ישים לב לפיתויי היצר, וישלח השאלה על הציון... - ימצא הרבי דרך לענות לו.

אין תחליף לעבודה בכוחות עצמנו

"בכלל בחב"ד היתה התביעה שתהיה עבודתו של כל אחד ואחד בעצמו, ולא להסתמך על הרביים... "הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים". אינני מסלק את עצמי חס ושלום מלסייע, לסייע כפי היכולת, אבל, כיון שהכל בידי

שמים חוץ מיראת שמים, הרי, אם לא תהיה העבודה לבד, מה יועיל זה שנותנים 'כתבים', מנגנים ניגונים ואומרים לחיים? הרבי היה אומר לפעמים: "אל תשלו את עצמכם..." צריכים לבד (כל אחד ואחד בכוחות עצמו) להפוך את השטות ד'לעומת זה' (היפך הקדושה) והרתיחה של הנפש הבהמית - לקדושה".

(י' שבט תשי"א. 'תורת מנחם' כרך ב', עמ' 212)

ידוע מענהו של הרבי לאברך ששאל ב'יחידות' מה עליו לעשות כדי להיות מקושר אליו: "תלמד תניא בעל פה, ותחזור על זה ברחוב. כך תהיה מקושר אלי, כי גם אני חוזר תניא ברחוב."

אנחה יהודית - נחמה העולה מן העצם

אדמו"ר מוהר"ש אמר: אנחה יהודית הבאה, חס ושלום, בסיבת גשמיות לא טובה - גם היא תשובה גדולה, במיוחד אנחה בעקבות רוחניות לא טובה - היא ודאי וודאי תשובה מעליותא (=מעולה). האנחה עוקרת ומחלצת מעומק רע, ומציבה במעמד טוב.

(על פי 'היום יום' ג' תמוז)

התבוננות בדרך אפשר בטמון בפתגם ובאמרה החסידיים

לעתים, עצמת הטלטלות כה עזה, עד כי, לשעה, נפערים בקיעים במסך תרדמת חיי השיגרה. אזי, לפתע, אין האדם יכול להתעלם יותר ולהסיח דעתו מן הזועק לשינוי ותיקון; בשעת משבר, על כורחנו, חודרים זעזועים אלה מבעד לכיסויי ההרגל ושאננות ה"טיוח", וכופים עלינו ייסורי התפכחות...

התמוטטות הביצורים ומנגנוני ההגנה של שוחד אהבת עצמנו בשעת משבר, מעמעמת (ולעתים, אף

כדוגמת המשקיע עצמו בהרגלים שאינם בריאים, כגון הזדקקות יתר ל'מיני מתיקה'. הנה, לאמיתו של דבר, המתיקות הגשמית אינה אלא "פיצוי", תחליף חיוור וחיצוני לצורך האמיתי הבווער בפנימיות כל אדם - הלא הם כיסופיו למתיקות רוחנית.

מתנה כואבת

הסערות והזעזועים הפוקדים תכופות את חיי האדם, מטלטלים את כל רבדי נפשו, מדעתו ושלא מדעתו.

נפשית חולפת, הנלוות) למצבי דוחק ומיצר זמניים ותו לא.

מבהיר ומדגיש אדמו"ר מוהר"ש כי בפנימיותה, אין האנחה אלא אנחה יהודית (יהודי לשון מודה על האמת). עלינו לדעת כי באמת לאמיתו, אין האנחות אלא איתותי תזכורת העולים מן העצם החי – הוא "חלק אלוקה ממעל" שבכל אחד ואחת מישראל.

ומכאן, למסקנה המעשית

ובאשר "טובה פעולה אחת מאלף אנחות", הרי שהאנחה היהודית היא מקור בלתי נדלה של אנרגיית נחמה אלוקית הדוחקת בנו לתרגמה למגמת צמיחה כ"יתרון האור הבא (דוקא) מן החושך". מן האנחה יש לדלות תעצומות נפש לעבודת **ההתבוננות** – היא ההתמקדות במחשבות חיוביות ההופכות ל"אור" את השכל הטבעי הנקרא "חושך". ובעומק יותר, האנחה היא לאמיתו של דבר נתינת כח לניצול כל "ירידה לצורך עליה", על ידי המתקת המר – היא עבודת **תיקון המדות** הממתיקה את המדות הטבעיות הנקראות "מרירו". ובמיוחד **אמורים הדברים כאשר** האנחה עולה ממעמקי צמאון הנפש וגעגועי הלב של חסיד לרבנו.

ממוססת כליל) לשעה את זוהרם המפתה של ה'תחליף' וה'פיצוי'... נחשפת האמת העירומה כי אחריתם אך נזק ותסכול...

"אמת מארץ תצמח"

והנה, דוקא בנקודת שבר נוראה זו, מתחת ל"עיי החורבות" של חלקיקי אישיותו המרוסקת, מתפרצת לה, מבלי משים, אנחה מתוככי לב האדם לנוכח מצוקותיו. עדות חיה היא לפשיטות העצמות השוכנת נצח בקרבנו, ביטוי לכיסופיו להתחבר עם אלוקיו.

האנחה העמוקה הינה התעוררות לשעה, ביצבוץ ליבת מאוויי האדם הפנימיים – כמיהתו הקיומית לחום, לאהבה, לתחושת שליחות בחיים, להרמוניה בין הפכים...

קול בכיה של הנשמה הטהורה הצמאה ליוצרה

אולם, כשוך הסערה, באשר "יצר לב האדם רע מנעוריו" ו"לפתח חטאת רובץ..." נוטה האדם לחזור לסורו ולהרגליו, לשוב אל 'קיא'... הנה בנוגע לנטייה זו, מבארת ומדגישה תורת החסידות כי אל לנו להניח ליצר להוליכנו שולל. אל לו ליהודי לעשות שקר בנפשו, לדמות כי אנחותיו הן ענין סתמי – רק תגובה אנושית בלתי רצונית (לתחושות משבר, או מועקה

מארז ניגוני חב"ד

מ"ח ניגונים של התבוננות וכיסופים!!
4 דיסקים ב-120 ש"ח בלבד (כולל משלוח)

להזמנות: 052-56-75-770

הסיפור השבועי

חתונה שהתבטלה

סילוון לחיאני הוא בן למשפחה מסורתית מליאון. הנסיבות הפגישוהו עם צעירה לא יהודייה מאיטליה, ובין השניים נקשר קשר שהתהדק והלך. יום אחד הפתיע סילוון את משפחתו בהודעה על החלטתו להתחתן עם אותה צעירה. הוריו נחרדו מהרעיון וניסו להניאו מכך, אך כל דבריהם נפלו על אוזניים ערלות.

הוריה של הצעירה נתנו את ברכתם לזוג וכבר נקבעו מקום ומועד לחתונה.

אביו של סילוון נמנה עם מקורבי בית חב"ד בליאון. כמה שבועות לפני החתונה החליט לבקש את עזרת השליח בעיר, הרב שמואל גורביץ'. "אנא, עשה הכל למנוע מבני לעשות את הצעד הנמהר", התחנן לשליח. "אעשה כל שביכולתי", הבטיח לו הרב גורביץ'.

הרב גורביץ' נפגש עם סילוון והחל לדבר על לבו. "אתה עומד לעשות מעשה שכל ימך תתחרט עליו... ילדיך יהיו גויים, ובכך תנתק אותם משרשרת הדורות של עם ישראל... יהודים מסרו את נפשם למניעת התבוללות ואתה עומד לעשות זאת בדעה צלולה... איך תפנה עורף להוריך מולידיך ותסב להם צער רב כל כך". אך כל זה לא ריכך את לבו של סילוון.

לפתע הבזיק במוחו של הרב גורביץ' רעיון נועז. "יש לי הצעה בשבילך", פנה לסילוון. "אתה עומד לעשות צעד גורלי בחיך. סע אל הרבי מליובאוויטש וספר לו כך. ייתכן שהרבי יצליח לגרום לך לחשוב מחדש על צעדך. מצד שני, אולי דוקא אתה תשכנע אותו בצדקתך..."

הרעיון מצא חן בעיני סילוון. שבועיים בלבד לפני מועד חתונתו מצא את עצמו בחצר הרבי בניו יורק. את פניו שם קיבל אחיו של הרב גורביץ', שלום, שבאותה עת היה

תלמיד הישיבה בחצר הרבי. שלום עודכן על ידי אחיו בפרטי המקרה.

באותה תקופה היה קשה להתקבל ל'יחידות' אצל הרבי. סילוון העלה את ענינו על הכתב, והתעקש למסור את מכתבו היישר לידי הרבי. למכתבו האישי צירף כמה מכתבים נוספים לרבי, ששלחו עמו בני משפחה ומכרים מצרפת.

בשעת צהריים יצא הרבי מחדרו לתפילת מנחה. בתום התפילה, כשהרבי עשה את דרכו חזרה לחדרו, נדחק סילוון בין האנשים והושיט לרבי את צרור המכתבים. הרבי נטלם מידו ונכנס לחדרו.

במכתבו של סילוון, לאחר שסיפר על עצמו ועל תכניתו, תהה "איזו עוולה יש בכך שאני מבקש לנהוג על פי צו לבי". בהמשך שאל, "איך אפשר לצפות ממני לפעול בניגוד לרגשותיי העזים כלפי הצעירה". לבסוף הוסיף, כי "גם אם המעשה שלי אכן חמור כל כך על פי התורה, אני מקווה שהדבר לא יפגע בכל האחרים ששלחו עמי מכתבים לבקשת ברכה. הם אינם אשמים במעשיי..."

כעבור כמחצית השעה חיפש מזכירו של הרבי את סילוון. הוא מצא אותו בעזרתו של שלום גורביץ', ומסר לו את תשובת הרבי, שנכתבה בשולי מכתבו. הרבי התייחס לכל הסעיפים במכתבו של סילוון. ראשית, העמידו על קדושת הנפש היהודית ועל החומרה הרבה שבה רואה התורה נישואי תערובת. "על פי התורה, כשיהודי נושא גויה לאשה, הוא עושה עוול לא רק לעצמו אלא גם לה. נישואים כאלה פסולים מיסודם, נועדו לכישלון והם עתידים להזיק לשני הצדדים. לאור זאת, אם אמנם חפצים אתם זה בטובת זה, עליכם להיפרד".

בהלם - "לא!"

סילון ניצל את ההלם והמבוכה שהשתררו במקום כדי לשאת את רגליו ולהסתלק. הוא רץ כל עוד רוחו בו עד שהגיע לביתו של אחד ממכריו. הוא חשש מנחת זרועם של אחי הכלה, שדמם האיטלקי הסוער רתח בעורקיהם, והחליט להסתתר בבית החבר עד יעבור זעם. לאחר מכן ידע כי נכון נהג: האיטלקים הנזעמים ריסקו את דלת הדירה ורוקנו את כל תכולתה.

כשנשאל סילון מה גרם להתנהגותו הלא צפויה רגע לפני החתונה, השיב: "אין לי שום הסבר הגיוני למעשיי. דבר לא השתנה בתוך לבי, כשעמדתי שם מול ראש העיר. אך הרבי מליובאוויטש לא הניח לי להתחתן עם הגויה..."

סילון (מרדכי) לחיאני נשוי כיום ליהודייה. הוא ואשתו מנהלים בית שומר מצוות, ושני ילדיהם לומדים בבית ספר חב"ד בליאון.

(תודתנו למספרי המעשה - הרבנים

שמואל ושולם גורביץ, ליאון)

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

בענין השאלה כיצד דורשים ממנו להתעלם מרגשותיו, קבע הרבי כי פרידה מוחלטת ביניהם תצנן את הרגשות עד דעיכתם. על חששו שמא ייפגעו בגללו כל מי ששלחו עמו מכתבים לבקשת ברכה, השיב הרבי כי "לכל יהודי יש זכות להתברך, גם לך".

גם מכתבו של הרבי לא הצליח להטות את סילון מדרכו. כעבור יומיים שב לצרפת וההכנות לחתונה נכנסו להילוך גבוה. בינתיים הגיעו מאיטליה הורי הכלה וכל בני משפחתה.

בשבת שקדמה ליום החתונה נפגשו סילון וכלתו עם הוריה ובני משפחתה, בלשכת ראש העיר ליאון, להירשם לנישואין. המעמד היה חגיגי והכול התנהל כמצופה.

"התרצי להינשא לאיש זה?" שאל ראש העיר את הכלה. "כן!", השיבה. או אז פנה ראש העיר אל סילון ושאל אם רצונו לשאת לאשה את העומדת לצידו. למרבה ההפתעה, התשובה המיוחלת בוששה לבוא. סילון שקע לפתע בהרהורים שהכניסו את הסובבים למתח ולעצבנות. לאחר כמה שניות אמר מילה אחת שהכתה את הכול

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

”זאת התורה אדם” (במדבר יט', ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב-’נגלה’) ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה-’נסתר’). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי ’נגלה’, ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת חוקת

מצות ’פרה אדומה’ ו’מי הטהרה’

הקב”ה מצוה את משה ואהרן אודות דיני מצות ’פרה אדומה’ לטהרת טמאי מתים. עליהם לקחת פרה שכל שערותיה אדומות בשלימות, שאין בה כל מום ושלא נשאה משא מעולם. לאחר שחיתתה ע”י אלעזר הכהן מחוץ למחנה, יש להזות מדמה נוכח אוהל מועד שבע פעמים, ואזי לשורפה עם גזיר עץ ארז, אזוב ושני תולעת. הכהן השוחט את הפרה מזה מדמה ושורפה, וכן הכהן אשר אוסף את אפרה לשומרו מחוץ למחנה – נטמאים, ולטהרתם עליהם לכבס בגדיהם, ולהמתין עד הערב השמש.

אדם שנוגע במת או שוהה עימו בבית אחד נטמא שבעת ימים, ולטהרתו יזו עליו ’מי נידה’ ביום השלישי וביום השביעי לטהרתו. את ’מי הנידה’ יש להכין קודם ההזאה: אפר הפרה מונח על ידי כהן טהור בכלי ובו מי מעיין חיים, לאחר מכן מטביל הוא בכלי גם אזוב ומזה מ’מי הנידה’ על המיטה. לאחר ההזאה שביום השביעי, מכבס המיטה בגדיו וטובל לגמר טהרתו. האדם הטמא אינו מורשה להיכנס לבית המקדש אלא לאחר שנטהר. הנכנס לבית המקדש בטומאתו – עונשו כרת.

פטירת מרים הנביאה והסתלקות באר המים

האירועים הבאים מתרחשים סמוך לכניסתם לארץ ישראל, בשנה הארבעים לשהות בני ישראל במדבר. התורה מספרת כי בחנייתם בקדש שבמדבר צין, נפטרת ונקברת מרים הנביאה, אחות משה.

לאחר מותה מגלים ישראל כי נותרו ללא מים: ”ולא היה

מים לעדה, ויקהלו על משה ועל אהרן” (מכאן אנו למדים כי בזכות מרים הצדקת זכו ישראל לבאר המים שליוותה אותם במסעותיהם במדבר. ועתה, צמא העם למים בשל העלמות הבאר עם פטירת מרים).

משה ואהרן ממהרים אל פתח אוהל מועד, שם נגלה אליהם ה’. משה מצטווה להקהיל את העם, ליטול את מטהו ולומר (בדיבור) לסלע כי יוציא מים. משה מכה במטהו פעמיים בסלע לעיני בני ישראל, ומים רבים פורצים מן הסלע בשפע ומשקים את העדה ואת צאנם.

משה ואהרן נענשים כי ימותו במדבר, משום שבהכות את הסלע הקטין משה בזה את פירסום גדולת ה’ שציווהו לדבר אל הסלע... על משה ואהרן נגזר בשל כך כי לא יזכו להכניס את העם לארץ ישראל...

סירוב מלך אדום למעבר ישראל בארצו

בני ישראל פונים בדרך הקצרה לארץ כנען (היא הארץ המובטחת) מכיוון דרום מזרח וחונים ב’קדש’ על גבול ארץ אדום. משה שולח שליחים אל מלך אדום הוא עשו, להזכירו כי קרוב משפחה הוא לישראל בניו של יעקב. השליחים משמיעים באוזניו את קורות ישראל החל מירידתם מצריימה ועד הגיעם אל גבול ארצו, ומבקשים את הסכמתו למעבר בני ישראל דרך ארצו בדרכם לארץ ישראל. כדי לרככו מבטיחים הם כי לא ישתה העם ממימיו וכי ילכו רק בדרך המלך, מבלי לסטות ממנה ומבלי להסב כל נזק לשדות ולכרמים. מלך אדום מסרב ומשיב בשלילה תוך איום במלחמה. משה מנסה שוב, ואף מציע תשלום עבור המזון והמים שיידרשו בעת המעבר.

להציב נחש עשוי נחושת על גבי עמוד גבוה. כאשר יביטו בני ישראל הנשוכים כלפי מעלה, אל נחש הנחושת, תתעורר בהם כוונת לבם ביראה כלפי האלוקים שבשמים – ותשובתם תרפאם.

שירת ישראל, הודיה לה' על הצלתם הסמויה

ברמז ובקצרה מספרת התורה אודות המשך מסעם של בני ישראל: לאובות, לאיי העברים, לנחל זרד ולמעבר ארנון שעל גבול ארץ מואב וארץ האמורי. בני ישראל מודים במקום זה לה' בשירת שבח והכרת תודה על הצלתם בניסים מופלאים מן האמוריים שזממו לפגוע בהם.

כיבוש ארצות סיחון האמורי ועוג מלך הבשן

מסעם צפונה, לאורך גבולה המזרחי של ארץ ישראל, מביא את בני ישראל אל גבול האמורי. ושוב שולח משה שליחים, הפעם אל סיחון מלכם לבקשו כי יתיר מעברם בארצו. אלא שגם סיחון, כמלך אדום, משיב בשלילה ויוצא למלחמה בישראל. בני ישראל משיבים מלחמה שיערה, כובשים חלקים גדולים מארץ האמורי וחונים בעיר חשבון וסביבותיה. לאחר מכן כובשים ישראל את ארץ יעזר, וממשיכים במעלה הארץ צפונה אל גבול ממלכתו של עוג הענק מלך הבשן. תגובתו של עוג אינה מאחרת לבוא. גם הוא אוסף את צבאו ויוצא להלחם בישראל. ה' מרגיע את משה ומבטיחו גם במלחמתם זו יוכרעו אויביהם. בני ישראל מכים את צבא עוג ובניו מכה ניצחת וכובשים גם את ארץ הבשן. עתה ממשיך העם במסעו ממזרח לירדן וחונה בערבות מואב מול יריחו.

מלך אדום מסרב נחרצות ויוצא בראש צבא כבד לקראתם. משה מוותר, וישראל עוזבים את מקום חנייתם ב'קדש' וממשיכים בדרך עוקפת מזרחה.

פטירת אהרן בהר ההר

בהגיעם להר ההר חונים בני ישראל במקום על גבול ארץ אדום. עתה מודיע ה' כי הגיע זמנו של אהרן 'להיאסף אל עמיו'. משה, אהרן ואלעזר בן אהרן, עולים אל ההר לעיני כל העדה. שם, בנקרה מזומנת, מפשיט משה את אהרן מבגדי הכהן הגדול ומלבישם לבנו אלעזר. לאחר פטירת אהרן, 'מיתת נשיקה', יורדים משה ואלעזר לבדם מן ההר. בני ישראל מתאבלים על מות אהרן במשך 30 יום.

נצחון ישראל במלחמתם בכנעני מלך ערד

גם מלך ערד שבנגב אינו רואה בעין יפה את הופעתם של בני ישראל בסביבתו. הוא יוצא כנגדם במתקפה צבאית, ואף שובה שבי מישראל. לבקשת העם מתפלל משה לה' ומבטיח בשם בני ישראל כי באם ינצחו במלחמה, יוקדש לה' כל השלל. ה' שומע לתפילת משה, ובני ישראל מנצחים במלחמתם בכנעני יושב הנגב. השבויים שבידיהם יוצאים לחופשי וכל השלל מוקדש לה'.

התשובה מביאה רפואה לעולם

עייפים ומותשים מהדרך שהתארכה להם (בשל הצורך לעקוף את ארץ אדום), מתאוננים בני ישראל שוב באוזני משה על עצם היציאה ממצרים. בתגובה לתלונתם שולח בהם ה' נחשים שרפים הנושכים בהם להענישם. במצוקתם, מתפכחים בני ישראל ומבקשים ממשה כי יתפלל בעבורם להסרת הנחשים. ה' מצוה את משה

גם ביו-טיוב ובפייסבוק:
בלוגים מצולמים וניגונים

YouTube f

עזרה ראשונה לנפוש

סדר הניא

הניא
מודעות
עצמית
ביהדות

'פרה אדומה' – סמל הביטול העצמי

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

כשם שקיום מצות 'פרה אדומה' כרוך בהתבטלות מוחלטת לקב"ה, מבלי לערב בה כל שיקולים שכליים או מניעים אחרים, כך, באותה קבלת עול, עלינו לקיים את כל המצוות.

זאת חוקת התורה

"זאת חוקת התורה אשר ציוה ה' לאמור" – במילים אלה נפתחת פרשת ה'פרה האדומה' אשר אפרה היה מטהר את מי שנטמא על ידי מת.

מצוה זו הינה סמל למצוות שאינן ניתנות להבנה, משום שהיא מכילה בקרבה ניגודים שלמעלה מן השכל וההגיון: מצד אחד הפרה האדומה מטהרת את הטמאים, ומצד שני היא מטמאת את הטהורים (המתעסקים בטהרת הטמאים). משום כך מופיעה בראש הפרשה ההדגשה כי מצוה זו היא בבחינת "חוקה", לאמור: "חוקה חקקתי גזירה גזרתי, אין לך רשות להרהר אחריה".

שלושה סוגים במצוות ה'

כידוע, המצוות מתחלקות לשלושה סוגים כלליים:

(א) 'משפטים' – מצוות שהשכל האנושי עצמו מחייב לקיימן (כיבוד אב ואם, איסור גזל וגניבה, וכדומה).

(ב) 'עדות' – מצוות שאולי לא היינו מגיעים אליהן בכוחות עצמנו, אך לאחר שניתנו מאת הקב"ה ביכולתנו להבינן (כגון אכילת מצה בפסח כזכר ליציאת מצרים, וכדומה).

(ג) 'חוקים' – מצוות שאין להן כל אחיזה בשכל האנושי, כמו מצות הפרה האדומה.

מעלת 'החוקים'

אף על פי שמטבעו נוטה האדם לקיים ביתר שמחה

את אותן מצוות שבכחו להבין את משמעותן ולרדת לעומק כוונתן ומטרתן, מכל מקום, ישנה מעלה גדולה בקיום המצוות שהן בגדר 'חוקים' – מעלת הביטול. כשיהודי מקיים מצוה שמוגדרת כ'חוקה' על שכלית, אזי הוא מקיים אותה רק משום שהקב"ה ציוה לעשותה. בכך חש הוא בשלימות ובמלוא העוצמה את עמידתו לנוכח האין סוף שלמעלה מטעם ודעת, ובזה מתחזקת התקשרותו העצמית עם הקב"ה.

במצוות אחרות אין דבר זה בא לידי ביטוי באופן גלוי. כשיהודי מקיים, למשל, את מצות כיבוד אב ואם, עלול הוא שלא לחשוב כלל על הקב"ה, אלא על חובתו האישית כלפי הוריו. הואיל ומצוה זו היא שכלית והגיונית, עלול הוא לקיימה ממניעים 'הומאניים' אנושיים גרידא, אלא שבזה הוא מאבד את ההרגשה שזו מצות ה'. לעומת זאת, בקיימו מצוה אשר היא על שכלית לגמרי – אין לו שום אפשרות לשכוח את הקב"ה, מאחר שאין שום סיבה אחרת לקיום המצוה, זולת רצון ה'.

התבטלות לה'

זהו ההסבר לכך, שכאשר התורה באה לצוותינו על מצות פרה אדומה, אין היא אומרת "זאת חוקת הפרה", (כמו "זאת חוקת הפסח" וכדומה), אלא "זאת חוקת התורה". בזאת רומזת לנו התורה, שעלינו ללמוד ממצות הפרה האדומה כיצד לקיים את כל מצוות

שאינן בה תוספות ותערובות (התעצמות החומר עם האור והתוכן שבאותיות).

כך המצוות שמוגדרות 'חוקים' מבטאות את הקשר הטהור של יהודי עם הקב"ה, קשר שאינו מבוסס על שכל, רגש או כל מניע אנושי אחר. הקב"ה ציוה – והאדם מקיימן בשמחה.

בזאת מוסר היהודי את עצמו ללא תנאי אל הרצון העליון, כשהוא מוכן מראש לקיים את כל אשר יצוה עליו הבורא. השכל וההבנה באים רק בשלב שני, ואילו הבסיס הוא הרצון העליון (דהיינו שגם ההשתדלות להבין בשכל אינה אלא מפני שה' ציוה גם להבין בשכל!). ומכאן, ששמחת האדם הפנימית בקיום המצוות היא על עצם הזכות למלא את רצון ה' ולהתקשר עמו בקשר עצמי.

(מעובד מתוך הספר "שלחן שבת",

על פי 'לקוטי שיחות' כרך ד')

התורה. כשם שאנו מקיימים מצוה זו מתוך התבטלות מוחלטת לקב"ה, מבלי שיהיו מעורבים בה כל שיקולים שכליים או מניעים אחרים, כך עלינו לקיים את כל המצוות, גם את אלה המובנות לנו, מתוך תחושת ביטול לרצון העליון. שהרי כל המצוות, גם המובנות בשכל אנושי, כולן ניתנו לנו על ידי הקב"ה.

אותיות ה'כתיבה' ואותיות ה'חקיקה'

מוסבר בתורת החסידות, שהביטוי 'חוקה' קשור עם ענין ה'חקיקה'. ישנן שתי צורות כלליות של כתיבה: בדיו הכתובה על גבי הקלף ובדרך חקיקה באבן. ההבדל ביניהן הוא שכאשר אנו כותבים בדיו, נוצרת התחברות של שני דברים זרים – דיו וקלף (כדוגמת הכתיבה על דף הנייר); לעומת זאת, כשאנו חוקקים אותיות בתוך חומר האבן, אין האותיות דבר זר ונפרד מהאבן, אלא הן חלק ממנה. החקיקה מסמלת, אפוא, הבעה טהורה

The screenshot shows the website interface for 'www.tanyaor.com'. At the top, there is a navigation menu with links like 'בית', 'אודות', 'תוכן', 'תערוכה', 'אודות', 'תערוכה', 'אודות', 'תערוכה'. Below the menu is a large video player with a play button and a title in Hebrew: 'הרב איר ללב - ספר התניא בוו...'. To the right of the video player is a calendar for the month of 'אדר' (Adar) in 2018. Below the video player is a grid of video thumbnails, each with a title and a play button. The thumbnails are arranged in three rows and three columns. A QR code is visible on the right side of the grid. At the bottom of the page, there is a footer with additional links and information.

התחדשנו!

בוטאו לבקר

באתר האשודרג

Www.tanyaor.com

חסידות על הפרשה חוקת

שסיבתן היא התגברות הנפש הבהמית, ששורשה מקליפת נוגה, אך אין היא מכפרת על הזדונות, שהן משלוש קליפות הטמאות לגמרי. ואילו פרה אדומה מטהרת מטומאת מת, שהיא אבי אבות הטומאה, הקשורה לשלוש קליפות הטמאות. וכך הוא בעת פטירת הצדיק – ביום הסתלקותו מאיר חסד ה' לכפר על עוון הדור, לרבות הזדונות.

(תניא 'אגרת-הקודש' סימן כח)

מיתת צדיקים מכפרת

ותמת שם מרים (כ,א)

"למה נסמכה מיתת מרים לפרשת פרה אדומה?
לומר לך: מה קרבנות מכפרין, אף מיתת צדיקים
מכפרת" (רש"י)

מדוע נסמכה מיתת מרים לפרשת 'פרה אדומה' ולא לפרשת 'חטאת'?
משום שה'חטאת' אינה מכפרת אלא על שגגות,

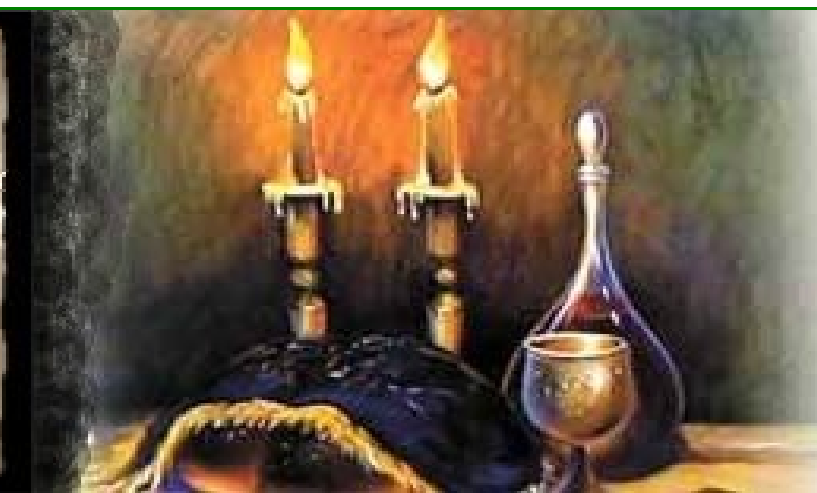
שבת שלום!!!

ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעות ק"צ)
20:31	19:13	י-ם
20:34	19:29	ת"א
20:35	19:22	חיפה
20:32	19:29	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון